

for Statens Skovridere ude i deres Distrikter. Tidligere havde Overførsterne baade Kontorvirksomheden og Tilsynsvirksomheden, men dog kun paa et meget begrænset Omraade. Hvis man nu forandrede Instrukserne, kunde man gøre det muligt for dem i højere Grad at udøve Tilsynsvirksomhed overfor Skovriderne, end de gjorde før. Men den nye Direktør vil let komme under lignende Forhold som Overførsterne. Naar disse f. Eks. ønske at gribe ind overfor en Skovrider med Hensyn til Kultur, Hugst og saa fremdeles, ja, saa maa denne Sag gaa til Departementet, og det er da hændt i nogle Tilfælde, at en Overførster er bleven desavoueret, og det kan jo ogsaa Direktøren let blive. Naar han ikke har denne Stilling direkte under Ministeren, kan Departementet jo ogsaa fremtidig let komme til at beskæftige sig med saadanne Sager. Hvordan det vil blive i Fremtiden, er der ingen, der ved; men for Overførsternes Vedkommende er Resultatet blevet det, at Tilsynsvirksomheden har indskrænket sig til meget begrænsede Omraader og er bleven for lille. Det ærede Medlem, der talte for et Øjeblik siden, fortalte en lille Anekdote. Jeg maa maaske ogsaa i denne Forbindelse fortælle en lille Anekdote — vi komme alligevel ikke til Forslaget om Arbejdstid i Dag. Der var i sin Tid en Skovrider, som fik et Brev fra sin Overførster, hvori denne skrev, at han havde været ude at køre gennem hans Distrikt og havde set en Planteskole, der var saadan tilgroet, at der ikke var til at luge. Skovrideren skrev tilbage, at det glædede ham meget, at Overførsteren havde været i hans Distrikt, saasom det skete saa sjældent; det var rigtigt, at der var saa tilgroet, at man ikke kunde luge, derfor lugede han heller ikke — ærbødigst — saa kom hans Navn, det er en Skovrider, som er død for ikke lang Tid siden. Følgen af det tidligere Forhold, hvor en Skovrider i visse Tilfælde kunde faa Ret i Departementet overfor en Overførster, blev, at dennes Virksomhed som Tilsyn blev i betydelig Grad formindsket. Dette er højt uheldigt, og det bødes der ikke paa. Jeg ønsker at sige, at jeg ser med stor Betænkelighed paa denne Ordning, thi Følgen vil blive, at Skovbrugsdirektøren i for høj Grad bliver Kontormand, om man end siger og skriver nok saa meget, at den faglige Ledelse af Statsskovvæsenet skal fremtidig henlægges i højere Grad end hidtil under denne Mand og i mindre Grad under Departementet. Den Ordning, at to Statsskovridere skulle kunne antages til Tjeneste hos

Skovbrugsdirektøren for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen, finder jeg lidt heldig. Udtrykket „for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen“ forklares saaledes, at naar man har faaet en Statsskovrider ind og er fornøjet med ham, vil man kunne bruge ham i 10, maaske 15 Aar o. s. v. Men han indkaldes altsaa ikke for et Tidsrum af 5 Aar ad Gangen, men for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen. Det maa vel forstaaes saaledes, at man straks siger til denne Mand: vi ønske dig ind under Skovbrugsdirektøren for 3 Aar eller saa, eller ogsaa maa det blive saadan, at han ikke faar nogen Besked derom. Men det forekommer mig, at den vedkommendes Stilling bliver lidt underlig. Jeg maa tilstaa, at jeg tror, man i mange Tilfælde kommer til at prøve paa at kommandere en Mand ind til denne Tjeneste, thi jeg tror, at hvor slet lønnede Statsskovriderne end ere — de fik vistnok deres Lønningslov lidt for tidligt — vil en Mand ikke forlade sit Skovdistrikt og for et begrænset Antal Aar tage Ophold i København for en Gage af 4,500 Kr. med sandsynlig Udsigt til efter nogle, maaske 5, Aars Forløb at gaa tilbage til Skovriderembedet. Den, man ønsker at indkalde, er vel i Regelen en særlig dygtig Skovrider, det vil sige en Mand, som har haft Lejlighed til ved Bestyrelsen af sit Distrikt at lægge særlig stor Dygtighed for Dagen. Det vil være overordentlig betænkeligt at tage ham bort fra den Virksomhed, hvor han har lagt særlig Dygtighed for Dagen, ind til en Virksomhed, som er en Tilsynsvirksomhed paa Skovbrugsdirektørens Vegne, men uden selvstændig Myndighed. Det kan ikke undgaas, at naar han optræder paa Direktørens Vegne, maa han optræde overfor andre Skovridere som en Slags overordnet, der kommer med sin Kritik, han kommer til at gribe ind, om ikke i eget Navn, saa dog efter eget Initiativ, og det kan hænde efter faa Aars Forløb, at denne Mand gaar ud og bliver Kollega til de Skovridere, med hvem han maaske er kommen til at staa paa en daarlig Fod i den Virksomhed, han udfoldede i sin Stilling herinde. Det er et uheldigt Forhold. I saa Henseende vilde det være meget bedre, om de Folk, som bleve kaldte ind udefra, bleve inde og ikke gik ud igen. Men til en Løn herinde af 4,000 Kr. med 500 Kr.s Opholdstillæg — og her bliver altsaa intet Lønningstillæg — faar man ikke en Skovrider til at forlade sit Distrikt og komme og blive i København. Skulde det kunne